

וכך מגדיר רבנו את החכמה הנשגבה הזאת:

„כי כבר שמעת איך רק זאת היא כל חכמת הקבלה — לדעת הנהגתו של הרצון העליון, על מה ברא כל הבריות האלה, ומה הוא רוצה בהם, ומה יהיה סוף כל סיבנבי העולם, ואיך מתפרשים כל הגלגולים האלה אשר לעולם, שהם כל כך זרים, כי כבר שיער הרצון העליון בעצמו סיבוב הנהגה זאת הגומרת בשלמות גמור, ואלה השיעורים הם מה שאנו מפרשים בסוד הספירות והעולמות“.

אכן יסודותיו של הספר מושרשים בהררי קודש — בחכמה הפנימית של התורה, כפי שנוכחים לדעת על ידי השוואה, אפילו שיטחית, עם הפרקים המקבילים של ה„כללים הראשונים“¹. ורבנו — בידו הגדולה הוציא לנו את הסגולה, מתוך אוצר הבלום של חכמה זו אשר מוסתרת במשל², ומטעים אותנו מטעם הנמשל, כי עת לעשות לה' — להחיות רוח שפלים על ידי גילוי האור המזהיר של פנימיות התורה. על כן אנו לומדים את הספר בחדרת קודש, כי פותח לנו פתח לחזות בנועם הנהגת ההשגחה העליונה אשר מובילה את הבריאה, מכח אהבה שאינה תלויה בדבר, מתוך חושך הסתר הגלות לקראת זרי אור הגאולה.

„יריעה נפלאה“

הגותו מתנה לחברו צריך להודיעו³ (שבת י:). אם כן, כדי שנוכל להעריך את האוצר הגדול שרבנו מעניק לנו בספר „דעת תבונות“, נאזין נא לדבריו בסוף ספר „פתחי חכמה ודעת“⁴, שם מגדיר הוא את הבחינות השונות של כוונת הבורא בבריאת העולם, אשר הן הן תמצית חכמת האמת, כי הרי חכמה זו באה לבאר את הנהגות השי"ת המוציאות לפועל את כוונת הבריאה, מראשית שורש הבריאה עד עולמנו — עולם העשיה. וזה לשונו:

2. ספר „קלי"ח פתחי חכמה“, פתח ל, חלק א, הבחנה א (תוקן ע"פ כ"י).
3. ע"י בספר „נפש החיים“ שער ג, פרק ז, שדברי האריו"ל הם משל להנהגותיו ית'. וכן מובא לקמן, במבוא ל„ספר הכללים“, במכתב הגרא"ש מסטיסלוב בשם הגר"א. משלים אלה לא נבחרו באופן אקראי כאמצעי להסביר את הנמשל, אלא הם מבטאים ומסבירים את התמונות והמראות שבהם חזו הנביאים את הנהגה העליונה, אשר אינה ניתנת להראות בעצמותה, אלא היא משתקפת בתמונות אלה בנפש הנביא. הנביא רואה תמונות אלה בדרך רוחנית, ולא כציוור גשמי; ויחד עם זה הוא משיג שהם בבחינת משל לעומת כבודו ית' בעצמותו. ע"י ביאור דבר עמוק זה באריכות בסי' קעה עד קצ, ועיי"ש בעיונים [61]
4. חלק שני של הספר „קלי"ח פתחי חכמה“, פתח ז—ט.